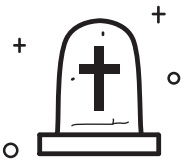
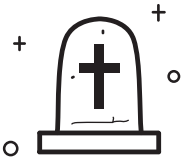
Lian Grey

Láska mezi hroby

2026

Kapitola 1

Setkání s hrobníkem

Na nejvzdálenějším konci království Emperie vyrůstá ze země bezejmenná vesnička. Stojí na základech starších než její dnešní obyvatelé a možná i celé dějiny království.

Původní stavby zavál čas a zbylo zde několik rodin. Přežívají na řemesle a obchodu. Co vypěstují, to sami spotřebují. Noví přichází a odchází s příchodem jara a podzimu. Jen někteří se tu usadí a žijí do stáří.

Za ploty domů se rozprostírají hluboké lesy šeptající svá tajemství. Za nimi k obloze se natahují štíty vysokých hor se zasněženými vrcholky. Nad vesnicí se také krajina zvedá. Do kopce posetém pozůstatky lidí, po nimž zbyly vzpomínkové kameny. Mezi okázalými hrobky a hroby vede dolů cesta, kterou lemují novější kameny a jámy.

Z jedné takové vyletí do vzduchu hromádka hlíny v doprovodu namáhavého vydechnutí.

Maxwell

Hlína vyletuje z jámy tak pravidelně, že by se na její dopady dalo tančit. Mé ruce třímající lopatu se houpou ve stejném rytmu. Náhle serenádu musím přerušit otřením potu z čela. Vzhlédnu nad okraj budoucího hrobu, abych zachytil čerstvý vánek, jež naberu do plic. Hranice mezi hlínou a trávou mi pomalu začíná sahat až po ramena.

Slunce na své pouti vystoupalo do nejvyššího bodu. Zalévá svým žlutobílým svitem vzdálenou zalesněnou krajinu a špičky hor. Z nich den, co den do potoku vlévá se čirá voda a spádem stéká do jezírka u vísky a mizí mezi stromy plných divé zvěře.

Ona vesnice nemá jméno. Složená je z prašných cest a desítek stavení z kamenů a dřeva. Některé domy pamatují ještě doby našich předků, kterých zde muselo žít mnoho. Množství hrobů a hrobek ve staré části hřbitova to dokazují. Za ním, nahoře v kopci, stojí prastarý dub s mohutným kmenem a košatou korunou. Ve větru zpívá mrtvým písně beze slov.

Do staré části krchova zavítám jen málokdy. Hloubím hroby kousek níže ve svahu, kde spočívají předkové místních a jejich rodiny. Prosté rovy bez příkras, jen s kamennou deskou a nahrubo vyrytým jménem.

Zanechám lopatu vně jámy a obratně z ní vyskočím. Jakmile se podrážky bot dotknou trávy, tak sebou zašumí nedaleké křoví rostoucí u hřbitovní stěny blízko hrobníkova domku. Postavy s chichotem opustí tajný úkryt a odběhnou jinam. Jen šaty a dlouhé vlasy za nimi vlají jak nevěstiny závoje.

Znovu si hluboce povzdychnu jako již tolikrát během doby, co tu žiji. Překvapuje mne, že za mnou stále chodí místní děvečky s dary, nebo jen necudně přihlížet mé činnosti. Zde bych spíš očekával klid a ticho, vzhledem k tomu, že žiji na hřbitově.

Při mém příchodu do těchto končin mi bylo nabídnuto volné místo po starém hrobníkovi. Právě on byl mou první zakázkou, když si jej vzala zubatá a já poprvé sevřel v dlaních lopatu. Uložen je v řadě těch, co hloubili hroby před ním. Mám na starosti celou správu hřbitova a pohřby, o nichž mě vždy spraví místní kněz z nedalekého kostela. Stojí u cesty směřující jak sem k hřbitovní bráně bez vrat, tak do vesnice. Je spojovníkem mezi životem a smrtí.

Oproti okázalému, masivnímu kostelu já přebývám v malém domku. Nízké kamenné stavení s doškovou střechou. Skromný, ale účelný nábytek pamatuje ještě původní obyvatele. Ponechán na svém místě, protože při mém příchodu jsem měl všeho všudy jen vak s hromádkou osobních věcí. Po službě u vojska mi nezbývalo nic jiného než nalézt řemeslo ku vlastní obživě.

Představa života na hřbitově by pro mnoho lidí nebyla příliš lákavá, já to však uvítal. Po bitvách, kdy vám hučí ještě několik dní v uších, jak kolem šiků létaly dělové koule a zněl křik umírajících, uvítáte ticho. Ničím a nikým nerušené. Jen já a mrtvolný klid hřbitova.

Někdy zavítám pro sladký medový mok do krčmy stojící na obdélníkovém rynku. Ani zde mne ženské nenechají bez postranních pohledů a úmyslů. Já však po očku, pln studu, hledím na švarné chlapce a muže.

Vždy bylo těžké skrývat mé opravdové touhy. Ať už u vojska, kde muži často probírali, co vše se ženami dělali, nebo zde, kdy si ke mne

přisedlo pár místních a dožadovali se příběhů. Dostali jen strohou pravdu o službě a nic navíc. Postupem času vzdali svou snahu o konverzaci a já mohl sedět v tmavém koutu krčmy a přemítat nad vlastním osudem.

Erik

Cestuju už několik dní. Promrzlý a hladový, že bych nepohrdnul ani okoralým chlebem. Ale přede mnou jsou jenom louky a lesy. Úplná prdel světa, kde není jediného živáčka, až na vzdálený vytí vlků.

Ještě neumírám! Tak mě nechte být!

Bolí mě nohy. Ramena těžknou pod tíhou vaku a loutny. Zazpíval bych cokoliv, jen abych dostal alespoň najíst! Ale ptáci a zvěř o můj zpěv nestojí. Ti by akorát utekli. Naděje umírá poslední, protože se přede mnou rozprostřou stromy a konečně uvidím prašnou cestu.

Kde je stezka, tam jsou i lidi!

S nadějí kolující žilami vyrazím směrem, kde slyším bučet krávy a mečet kozy. Kde se konečně k nebi vztyčí první stavení!

Přidám do kroku až k rynku, po jehož obvodu stojí pevné stavby z kamene. Nad vchodem jednoho z domů hlásí vývěsní štít, že se tu možná i dobře napiju a najím! V odpověď mi hladově zakňourá v břiše a zvesela vstoupím dále.

Přivítá mě obvyklý odér jídla, pití a nemytých těl. Nic, co by mě nepřekvapilo. Nesu se jak lenní pán až k pultu, za nímž si mě podezíravě změří hostinský.

„Dobrý den, ctěný pane.“ Pozdravím jej slušně a sejmu klobouk s perem z hlavy.

„Mé jméno je Erik a rád bych zde zazpíval své písně. Bude mi to umožněno?“

Hostinský se nakloní nad dřevěnou desku, až naprázdno polknu.

„Zpívej si, kde chceš, ale tady tě nikdo poslouchat nebude.“

„Prosím vás, pane. Žádám jídlo za píseň!“ zkusím prosebně.

Ale tváří hostinského se slitování nemihne, jen čirý odmítnutí.

Pak se mu však rozzáří oči a kývne k rohu místnosti, kde sedí svalnatý muž s havraními dlouhými vlasy staženými v malém culíku. Oblečený je celý v černém jako sama smrtka. Zaujatě kouká jen do svýho pití a nevšímá si okolí.

„Když ho rozesměješ, tak ti dám jídlo, pití, nocleh a zlatku k tomu.“

Znovu se podívám na morouse. Rozhodně nevypadá jako veselá kopa.

„Toho morouse?“ optám se s nakrčeným obličejem, protože už teď vím, že to je předem prohraná sázka.

„Jo, toho. Ber, nebo táhni o kus dál! Ale široko daleko není živáčka! Jen hory a lesy.“

Takže nemám na vybranou.

Nasaji zhluboka vzduch do plic a vydechnu.

„A něco na kuráž by nebylo?“ zkusím ještě.